

Greetje van den Berg

Tulpenfeest

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Iris! Mirte!’

Frida Couwenberg zette haar handen voor haar mond en riep nog eens. Ze bleef staan en luisterde ingespannen. Haar stem dreef mee op de wind en verdween krachteloos in het luchtledige. Stilte volgde, alleen verbroken door het ruisen van de boomkruinen, geritsel onder dorre beukenbladeren op de grond, het schreeuwen van een Vlaamse gaai en het koeren van een Turkse tortel. Het drong niet tot haar door, die oorverdovende stilte wakkerde alleen haar onrust aan. Ze wist dat haar twee zevenjarige dochters hier ergens in de buurt moesten zitten. Ze hoorden haar best roepen maar hielden zich doof.

‘Mirte!’ riep ze nog eens, en ze deed daarmee een extra beroep op de zachtmoedigste van de twee, wetend dat Mirte waarschijnlijk medelijden met haar zou krijgen en pogingen zou doen om uit haar schuilplaats tevoorschijn te komen. Iris zou haar willen weerhouden, wat tot luidruchtig gekibbel zou leiden. Dat zou hun verblijfplaats verraden.

Zo ging het altijd.

Zo ging het dit keer niet. De stilte bleef, een lome, drukkende stilte die de komst van onweer aankondigde, maar de verstopplek van haar kinderen een raadsel liet.

Frida wist niet anders te doen dan terug te keren naar de tent. Haar slippers schepten zand en klaptten bij elke stap tegen haar hielen. De hitte liet haar gestreepte shirt aan haar rug plakken, haar donkerblauwe katoenen bermuda, die ze alleen tijdens vakanties droeg, was kreukelig. Ondanks bijna twee weken vakantie kleefde de vermoeidheid aan haar. Ze sloeg af, liep een smal pad door dat uitkwam op een open plek waar hun tent onder de bomen stond. Daarnaast had haar man Henno zijn stretcher opgezet. Lui en landerig hing hij in zijn bruine zwembroek achterover, een knalrood katoenen petje half over zijn gezicht, zijn armen hingen zijwaarts langs de stretcher omlaag en raakten bijna de grond. Daarnaast stond zijn stapel leesvoer voor de vakantie. Als Henno vrij was, zat hij met zijn neus in de boeken ter compensatie van zijn inspiratieloze baan op de afdeling interne zaken van de gemeente.

‘Henno, de kinderen zijn weg!’ Haar stem klonk gejaagd. Ongeduldig veegde ze een plukje

haar uit haar gezicht dat zich aan haar paardenstaart had weten te onttrekken.

‘Hoezo, weg?’ klonk het vanonder de pet.

‘Gewoon, weg! Ik heb hen gezocht, ik heb geroepen, maar ze antwoorden niet en ik ben bang dat het straks gaat onweren.’

‘Tegen die tijd komen ze wel. Ze lopen niet in zeven sloten tegelijk.’

Hij verroerde zich niet en dat maakte haar iets rustiger. Als Henno zich niet druk maakte, zou het niet zo ernstig zijn. Anderzijds ergerde zijn houding haar.

‘Eén sloot is genoeg... Roep jij hen dan eens. Tegenover mij houden ze zich doof, maar naar jou luisteren ze wel.’

‘Ze zijn vast ergens in de buurt en ze zijn doodsbenauwd voor onweer, dus zodra het eerste gerommel klinkt, zien we hen terug.’

Zijn stem klonk gedempt vanonder de pet. Ze probeerde zich te laten geruststellen. In de tent zette ze water op voor thee, maar haar oren bleven gespitst of ze de beide meisjes toch niet hoorde.

Het bleef stil, angstaanjagend stil. Haar onrust groeide.

Een halfuur later liepen ze toch samen door het bos, Henno met een snel aangeschoten shirt boven zijn zwembroek. Ook op zijn luide roepen kwam geen reactie. De hitte drukte zwaar. Hun wegen splitsten zich. Henno ging informeren bij de burens die in een tent verderop bivakkeerden, zij liep met gejaagde ademhaling in de richting van het dorp dat vlak bij de camping lag. Gedachten over wat er allemaal met de tweeling kon gebeuren, plaagden haar. Ze zag berichten uit de krant voor zich, maakte zich nu zorgen over hun onbevangenheid tegenover vreemden, waarop ze anders altijd trots was. Af en toe riep ze met schrille stem.

In de verte doemden de eerste huizen van het kleine dorp op. Vanaf het erf van een boerderij klonken heldere kinderstemmen. Ze hield in en bleef staan. Onbekende kinderoogen staarden haar aan. Ze liep toch naar hen toe, informeerde of ze twee dezelfde meisjes hadden gezien. ‘Die zijn bij de kittens,’ meldde een klein, gezet jongetje nonchalant. ‘Ze willen niet met ons spelen omdat ze alleen maar bij de poesjes willen zijn.’

Een golf van opluchting trok door haar heen, gevolgd door verontwaardiging. Het jongetje liep voor haar uit naar een hoek van een van

de schuren. Daar hurkten haar twee identieke meisjes bij een doos waarin jonge poesjes over elkaar heen buitelden. Donkere ogen keken haar onbevangen aan. Hun rood gestreepte jurkjes vertoonden vlekken. Iris had haar bijpassende, rode knipje verloren. Dat van Mirte hing ergens halverwege haar gladde, donkerblonde haar.

‘En waarom hebben jullie niet even gezegd dat jullie hier zijn?’ Het beeld van haar kinderen met de schattige kittens kon haar niet vertederen. Haar ongerustheid sloeg om in woede.

De tweeling reageerde nauwelijks.

‘Ik heb me suf gezocht!’ ging ze verder. ‘Hoe komen jullie erbij...’

‘Mama, we willen dit poesje.’ Iris’ vingertje priemde in de richting van een roodharig exemplaar. Met haar andere hand veegde ze haar haren uit haar bezwete gezicht.

‘Geen denken aan. Wat denken jullie wel? Straf hebben jullie verdiend in plaats van een jong poesje. Ik heb me echt ongerust gemaakt, en papa ook...’ Ze hoopte meer indruk te maken met die laatste opmerking. ‘Kom, we gaan nu terug naar de tent. Papa is jullie ook aan het zoeken.’

Henno kwam er net aan, toen de tweeling

krijzend en snikkend languit op de vloer van de schuur lag. Rondom hen hadden zich de kinderen van het erf verzameld. Geschokt namen ze de situatie in ogenschouw.

Frida zuchtte toen ze Henno zag komen. Ze kende haar man en kinderen en wist al hoe het nu verder zou gaan...

Een halfuurtje later liepen ze met een gekalmeerde tweeling het erf af. De rode slippertjes met een plastic margriet tussen de tenen klapten tegen hun hielen, terwijl de meisjes allerlei namen verzonnen voor het kleine, rode poesje dat ze over een week of vier zouden kunnen ophalen.

Frida liep er met een stuurs gezicht naast. Henno maakte grapjes en vond dat het poesje Flipje moest gaan heten. De kinderen kwamen met ideeën als Pluis en Moppie of Rikky.

‘Wat denk jij ervan?’ informeerde Henno, maar ze volhardde in zwijgen.

“Als de ouders eraan denken dat zij ook eenmaal jong zijn geweest, zullen zij de hartstochten hunner kinderen gemakkelijker verdragen”, zei Euripides al,’ citeerde hij onverstoorbaar.

‘Barst!’ Ze balde haar vuisten in de zak van haar slonzige bermuda.

Bomen kraakten in de wind. Een eerste flits doorkliefde de donkere lucht, net toen ze bij hun tent aankwamen.

Zesentwintig jaar later zat Frida achter de naaimachine bij Mirte in de woonkamer. Haar jongste kleindochter Lilianne zwierde in haar feestjurk uitgelaten over het laminaat, haar armen gespreid, haar steile, blonde haren dansten mee op haar bewegingen: ‘Tuppen, tuppen... aimaa tuppen!’

‘Allemaal tulpen,’ verbeterde Frida automatisch. ‘En kom nu even bij oma, zodat ik de zoom kan afspelden.’

Lilianne leek doof. Hulpzoekend keek Frida naar Mirte, maar die stond zwijgend te strijken en leek niet van plan om haar te ondersteunen. Gelaten wachtte ze af, terwijl ze met kleine slokken van haar koud geworden thee dronk. Buiten kletterde regen tegen de ruiten. Het was veel te koud en te nat voor de tijd van het jaar. Als het zo doorging, zouden de tulpen op het land verdrinken. Simon, de man van Iris, mopperde er al weken over. Frida wist inmiddels hoeveel spanning de weersomstandigheden in huize Zijlema konden opleveren. Haar schoonzoon had een

jaar of tien geleden het akkerbouwbedrijf van zijn ouders overgenomen. Zijn vader had de overgang naar tulpen- en leliebollen al ingezet en Simon was daarmee verdergegaan. Inmiddels was het een bloeiend bedrijf, maar de afhankelijkheid van het weer was niet minder geworden.

Frida trok haar kleurige vest wat verder over haar schouders. Zelfs in huis was het kil. Lilianne leek er geen last van te hebben. Onvermoeibaar zong ze verder. Vaak kon ze haar kleindochter niet goed verstaan, hoeveel moeite ze er ook voor deed. Mirte wist precies wat haar dochter zei. Tussen hen beiden leek een stevige, onzichtbare band te bestaan, ontstaan bij haar geboorte en door alle omstandigheden en zorgen alleen maar sterker geworden. Soms vergeleek ze die met de verhouding tussen Iris en Mirte. Frida had zo vaak het gevoel dat ze daarbuiten stond, vanaf het moment dat ze met elkaar konden communiceren. Iris en Mirte, twee namen, in één adem genoemd...

Lilianne stopte met haar dansje en sloeg haar armen om Frida heen. Natte, kleverige kussen belandden op haar wang. 'Danke, danke...'

Dat verstond ze in ieder geval. 'Gekke meid,' zei ze vertederd. 'Nou, blijf eens even stilstaan,

dan kan oma je tulpenfeestjurk op de goede lengte maken.'

'Wat word ik toch treurig van dit weer.' Mirte liep naar het raam. Ze trok haar schouders open en wreef in haar handen. 'Die grijze lucht, waar maar geen einde aan komt. Voor morgen hebben ze alweer hetzelfde aangekondigd. Dat was zeven jaar geleden wel anders, ma. We zagen de toekomst met angst en beven tegemoet, maar het weer was alle dagen stralend. Herinner je je dat nog?'

En of Frida het zich herinnerde. Na twee gezonde dochters was Mirte zwanger van haar derde kindje. Stilletjes hoopten ze op een jongetje, maar natuurlijk zeiden ze dat ze net zo blij zouden zijn met een meisje. Gezondheid, dat was het belangrijkste. De klap kwam hard aan toen ze al tijdens Mirtes zwangerschap vernamen dat hun kindje het syndroom van Down had. Door die boodschap leek de toekomst ineens één groot, donker gat. Mirte zei later dat ze het gevoel had dat haar leven ten einde was.

'Blijf nou toch eens stilstaan,' mopperde Frida goedmoedig omdat Lilianne van haar ene been op het andere wipte.

'Duut ook so lang.' Veel geduld bezat haar